

Til lovforslag nr. L 76. Betænkning afgivet af Retsudvalget den 3. maj 1989

Betænkning

over

Forslag til lov om frihedsberøvelse og anden tvang i psykiatrien

Udvalget har behandlet lovforslaget i en lang række møder og har herunder stillet spørgsmål til justitsministeren, som denne har besvaret skriftligt.

Lovforslagene svarer i det væsentlige til det lovforslag med samme titel, som blev fremsat den 28. oktober 1987 (L 45), og som bortfaldt i forbindelse med nyvalg til Folketinget i maj 1988.

Lovforslaget er i indeværende folketingsår i udvalget behandlet sammen med forslag til lov om psykiatrisk behandling (L 82) (af Carsten Andersen (SF) m.fl.).

Udvalget har endvidere modtaget mundtlige og/eller skriftlige henvendelser fra:

Amtsrådsforeningen i Danmark,
Dansk Psykiatrisk Selskab,
Den Alm. Danske Lægeforening,
Medborgernes Menneskerettighedskommission og
Søndergaard, Bente, Billum.

Der er af et flertal og af et mindretal stillet ændringsforslag, hvorom henvises til de ledsagende bemærkninger.

Som bilag til betænkningen er optrykt en række spørgsmål til justitsministeren, dels til L 45 og dels til nærværende lovforslag, sammen med ministerens besvarelser heraf. Endvidere er optrykt en henvendelse vedrørende L 45.

Et flertal (Socialdemokratiets, Det Konser-

vative Folkepartis, Venstres og Det Radikale Venstres medlemmer af udvalget) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* med det af flertallet stillede ændringsforslag.

Flertallet bemærker, at man særligt har drøftet de spørgsmål, der knytter sig til lovforslagets § 12, stk. 2, om tvangsmedicinering. Flertallet lægger i den forbindelse afgørende vægt på at fremhæve betydningen af iagttagelsen af »det mindste middels princip« i § 4. Dette indebærer bl.a., at man, forinden der skrives til tvangsmedicinering, nøje skal overveje, om andre behandlingstilbud, herunder samtalerapi eller anden frivillig behandling, vil være en mulighed. Kun hvis dette ikke er tilfældet og betingelserne for tvangsbehandling med medicin i øvrigt er til stede, vil tvangsmedicinering kunne komme på tale. Behandlingen skal i så fald ske i overensstemmelse med lovforslagets § 12, stk. 2, og de begrænsninger, der er fastsat heri, jf. også bemærkningerne til bestemmelsen. Det bør i den forbindelse nøje påses, at der i det enkelte tilfælde ikke gives medicin i en større dosis end påkrævet. Man har særligt drøftet, at der befinder sig en del ældre konfuse mennesker på de psykiatriske afdelinger, som ifølge det oplyste angives at være fejlanbragte.

Som anført i Justitsministeriets besvarelse af spørgsmål 46 til L 45 (optrykt som bilag) vil ældre, senile eller konfuse mennesker ikke alene på grund af denne tilstand kunne tvangsindlægges eller tvangstilbageholdes. Det kræves